

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

IX. Zelus & furor viri non parcat in die Vindictæ, nec aquiescet cujusquam precibus, nec suscipiet pro redemptione dona plurima. Prov. 6. v. 34.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

petas, detestare Idololatriam tam execrabilem: *A voluntate tuâ avertere.* Eccl. 18. v. 30. Prosterne Idolum, pefumda, cominua, nec ullo habe in pretio, sed arbitrio Superioris tui da integrum, quod illi debetur, nomen, nempe primæ in terra regule tuæ.

petas, detestare Idololatriam tam execrabilem: *A voluntate tuâ avertere.* Eccl. 18. v. 30. Prosterne Idolum, pefumda, cominua, nec ullo habe in pretio, sed arbitrio Superioris tui da integrum, quod illi debetur, nomen, nempe primæ in terra regule tuæ.

I X.

Zelus & furor viri non parcat in die Vindictæ, nec aquiescet cuiusquam precibus, nec suscipiet pro redemptione dona plurima.
Prov. 6. v. 34.

Considera, concipi non posse perturbationem animi parem illi, quam Princeps aliquis nobilissimus patitur, cum fortè nocte quadam è longinqua regione reversus domum sponsam suam deprehendat cum amatore extraneo cubili conclusam violare thalamum. O quæ tunc indignatio, quæ rabies, quis furor? iste verò quando accenderetur magis, si amator ille foret inimicus omnium, quos unquam Princeps habuit, maximè capitales? quantoque magis, si Sponsa illa fuisset equidem è stirpe nobili, sed reducta ad extremam mendicitatem, ad servitutem, & mancipij conditionem, & tamen ab illo Principe redempta, & excepta manibus crudelissimis illius Barbari, cui dein facta est amasia, & redempta non alio suo lucro, quàm ut tam è statu tam misero eveheret ad regiam fortunam? & quanto demum amplius cresceret indignatio, si Principi certum foret eam ab illo turpi amatore non vi aliquâ adactam, sed subornatam fuisse? Tunc enim verò

ed furor prorumperet, ut quietis impatiens parùm putaret, si ad exigendam vindictam pugione invaderet ingratham adulteram, feriret, contunderet, mactaret, imò cor propria manu è pectore evelleret. Quæ tunc preces? quæ promissa? quæ lacrymæ? sed in cassum. *Zelus & Furor viri non parcat in die Vindictæ, non aquiescet cuiusquam precibus, nec suscipiet pro redemptione dona plurima.* Non est hic furor tantum, qui stimulat ad vindictam, sed etiam Zelus. *Zelus & furor.* Zelus accendit furorem, furor Zelum exasperat. ut idcirco noluerit Sapiens, uti facile poterat, dicere: *Zelus & furor viri non parcent in die vindictæ, non aquiescent, non suscipient,* de ijs tanquàm distinctis affectibus loquendo. sed dicere voluit: *non parcat, non aquiescet, non suscipiet.* loquendo de ijs, quasi non essent nisi unus tantum affectus, & revera jam non sunt duo, sed unus ex utroque mixtus furore scilicet & Zelo pariter, adeò vehemens, ut experimento disci, verbis exprimi

non possit. Jam verò si res Divina: humanis non quidem exprimi, admirari tamen possunt, cogita sponsam, de qua loquimur, esse animam tuam. Sponsus est Christus, amator infamis Diabolus. Tu ipse fac applicationem exactissimam, & dic intra te ipsum, quid faciat tantus Princeps, de quo agimus, cum reversus è regione longinquâ, in quam abiit, *Accipere sibi regnū & reverti*, improvisò animâ tuâ nocte obscurissimâ deprehendet inter brachia hostis sui tam capitalis, perfidii, rebellis, tantum ideo; quia iste falsò promisit eam satisfactionem, quam à Sponso suo non accipere sibi visa est? an credam illum arte aliquâ placari posse: non est tempus amplius. *Zelus & furor viri non parcat in die vindictæ &c.*

2. Considera, quis sit ille dies, qui vocatur hoc loco *dies vindictæ*. Est dies Judicii: unde septuaginta verterunt, *20 die Judicii*, dies Judicii particularis, & dies Judicii universalis. Primus est vindictæ privata, alter est vindictæ publicæ. *Dies ultionis hi sunt*, Luc. 21. 22. & ambo sic vocantur, quia sponso omnino propositum est in his se vindicare, hoc est, sibi reddere honorem violatum. Hoc propositum in hominibus justum non est; & quam ob causam? quia de vitio non de virtute nascitur. *Iræ viri justitiam non operatur*. Jac. 1. exigente virtute, ut ipsi sine fine remittant injurias, & eos exerceant actus miserationis, condonationis, charitatis, quos sine fine præstari sibi vellent: *Prout vultis, ut faciant*

vobis homines & vos facite illud Luc. 6. 31. at in DEO justitiam quia in DEO illa regula locum non habet. nunquam ille incidere unum statum potest, ut ipsi misericordiam sit opus, condonatione, charitate deo nec tenetur unquam, ut vult dat, actus istos erga quem tenetur pare, si faciat, ideo facit, quia quæ causa est, ut, cum dicitur vindicare se ipsum, hoc est, vindicare læsum honorem, non exerceat virtutis actum, sed necesse est *Justitiam operatur*. quippe potest quidem proprias potest ut hoc ipso demonstrat, non abhoriosè curandum sibi honorem trinfecus accidentem, sed non potest eas relinquere impunitas, quæ summus est Princeps, & utrague debet injurias non alienatum, sed & proprias. si nunciam dicat, alio tempore vindicare potest, & hoc erit *dies vindictæ*. ut quàm nunc facile omittat vindictam satis id tibi testari eadem amari potest, quæ toties in hanc aliquam prodidit sponsum tam præstantiam is tamen adhuc dissimulat. quæ dissimulat? adhuc missus nunciam illi dicit: *Fornicata es cum amantibus multis; tamen revertere ad me, & suscipiam te*. Jer. 3. v. 1. Unde ne perpendas, non dicit sapiens *& furor viri non parcat*. solum *non parcat in die vindictæ*. Ad quod nunc pronus & facilis est ad vindicandum!

3. Considera, quæ sit causa, quæ

sponſus iſte, ſponſus animæ tuæ, nunc
 ſententia procedat, nempe quia
 nunc commorari in regione
 de memorâ. *Abiit in regionem lon-*
ginquam, quæ eſt Paradifus, accipere ſi-
ſternum. Luc. 19. v. 12. unde vides
 tam in tepe ſe gerere, ceu ignoraret
 quæ in terrâ geruntur: videre diſſi-
 mulat, audire diſſimulat, aded ut ſpon-
 ſus ſibi aliquando ſibi perſuadeant
 tam domi non inveni. *Non eſt Vir*
in domo ſua: abiit via longiſſimâ. Prov.
 7. 33. atque ſic peccant audaciùs, ſed
 tunc, quæ quancumque procul eſſe vi-
 detur, præſens aderit aliquando: *abiit*
in regionem longinquam accipere ſibi re-
rum, & reverti. & quid erit, ſi im-
 præſens ſuperueniens reprehendat a-
 nimam, uti facile fieri poteſt, in ipſo
 tunc perſidiam: ô quis tunc pudor, quis
 dolor, & luctus? ſed fruſtra. *Ecce*
qui ad te, dicit Dominus, & revelabo pu-
deram tuam in facie tuâ. Nah. 3. v. 5. ut
 aded ſponſa infidelis negare non poſſit
 infamem perſidiam, etſi velit. Quid
 mirum ergo, ſi tunc miſera ſine remiſ-
 ſione puniatur? In flagranti, ut ajunt,
 deprehensa eſt, nullum eſt remedium
 malo. Et hæc eſt, ſi nescis, dies vin-
 dicte: dies, quo Chriſtus animas in
 ſcelere deprehendet. Nunc, quoni-
 am abiit in regionem longinquam, vi-
 detur injurias ſibi factas non tam at-
 tendere, quàm ſcire, unde nec ſine re-
 miſſione judicat. Tunc autem fieri
 eis cernit, ut ita loquar, quali ſub o-
 culis: *Juxta me re diſcooperuiſti, &*
ſiſtepe iſti adulterum, & ideo tunc quo-
que adveniet dies aded fatalis, dies vin-

dicte. Hinc eſt, quod loquens de u-
 trovis die Judicii, ſive Universalis, ſive
 Particularis, ſemper uſus ſit nomine
 adventus: *Ecce venio velociter. Ecce*
venio cito. &c. ut aded Evangelicâ phra-
 ſe idem ſit dies judicii, ac dies adventus.
 ut intelligas, cum ille advenerit, non
 amplius ſuper eſſe ſpem veniæ homini,
 qui in ſcelere deprehendus eſt. *Zelus*
& furor Vri non parces in die vindicte,
 vel quod perinde eſt, *in die adventus*
ſui. Quod ſi ita eſt, noli expectare,
 dum veniat, dic porius Animæ tuæ, ut
 renunciet omni proco infami, ut com-
 ponatur, ut compungatur, ut metet vi-
 vendi modum. alias ſi deprehendatur
 in lapſu, actum erit, & tamen hic ſpon-
 ſus amat venire improviſus. *Mediâ*
noctæ clamor factus eſt: Ecce ſponſus ve-
nit. Mat. 25. v. 5.

4. Conſidera, ſi dies illa eſt dies
 vindicte ſponſo tam nobili, qualis hic
 eſt, haud dubiè irritas tunc fore apud
 ipſum omnes preces Animæ peccatrici:
Non aquieſcet cujuſquam preci-
bus. quia ſi omnes ſancti ſanctæque
 Cælitæ flexis poplitibus veniam pro
 Animâ tuâ die illo poſtulerent, eam
 neutiquam imperrarent. *Ultionem*
capiam, & non reſiſtet mihi homo. II.
 47. v. 3. Homo non poteſt reſiſtere
 DEO niſi unico tantum modo, nempe
 precibus. Dicit ergo DEUS eo die
 neminem ſibi reſtiturum, quia nullius
 preces quidquam virium habebant,
 nec id ſolum, veniat quiſquis volet,
 elemoſynas offerat copioſiſſimas, je-
 junia, flagra, cilicia. Sponſus olim do-
 norum hujusmodi tam avidus, nihil
 ultra

ultra admittet: *Non suscipiet proredemptione dona plurima.* adeò, ut si sancti omnes sanctæque concordibus animis se offerrent redituros in terram ad hunc solum finem, ut satisfaciunt pro animâ illâ infelice, ille in æternum non acceptaret. *Eccur?* jam audisti, quia dies illa est *dies vindictæ.* Ecce quàm parùm nunc requiratur ad placandum sponsum honoris sui adeò ze-

losolumunum suspirium, una festio, unus dolor animi contentio, verò non sufficerent omnes divitiæ in unum cumulari. *Derunt divitiæ in die ultionum.* 4. Nec ejus rei alia dati poterunt nisi quia *Zelus & furor Domini pariet in die vindictæ.*

* *

X.

Quid necesse est homini majora se querere, cum ignoret, quid cat sibi in vitâ suâ numero dierum peregrinationu sua, quod velut umbra præterit? Eccli. 7. v. 1.

1. **C**onsidera, hoc loco suggillari à sapiente omnes ambitiosos, omnes avaros, omnes illos, qui, ut fieri præcipuè in mundo solet, altiora quarunt statû suo, in quo DEUS eos collocavit. nam omnes isti quarunt *Majora se.* sed quare majora se? fortè quia superiora quarunt conditione suâ? neutiquam: quia hoc non sufficit, ut dicantur querere majora se, cum eorum non pauci digni sint forte meliore, & altiore conditione, quàm sit ea, in qua modò versantur. Majora se quarunt, quia quarunt, quæ superant capacitatem suam. quis sensus? omnes, qui non contenti præsentî statu præsentant alium, sine dubio futura querunt, adeòque capacitatem suâ superiora. Quippe an illi sciunt eorum consecutionem sibi utilem potius quàm noxiam futuram? Hoc soli DEO constat, qui in Mentè suâ Prædestinatio-

nis eorum seriem disposuit. Festest, ut illud officium, illa dignitas, pecunia, parentela, ad quam eorum anhelant, illis afferat æternam gloriam. Stulti igitur sunt, qui studio quarunt. & ideo sapienter quasi ridendo dicit: *Quid querat homini majora se querere, cum ignoret, quid conducatur sibi in vitâ suâ numero dierum peregrinationis suæ?* Testis originalis in fonte habet: *querere.* At noster Interpretes Divinus transulit *Majora se,* quia in omnibus superiora sunt capacitatem suam, nempe futura. DEUS scit, quâ demum viâ consequatur nos oporteat. Ideo sicut peregrinatio qui natus exul in regione longinqua, quâ tendat in patriam ritum habere ductorem debet, quoque duci à DEO paratus, sic etiam, qui in terra sustinet locum